

Radviliškis

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 6 (8)

1992 m. kovo antroji pusė

Kaina 50 kap.

PENSININKŲ GODOS

Kaip gyvena didžioji dauguma į užtarnautą poilsį išėjusių žmonių? Gauna pensiją, susiskaičiuoja rublius ir išdalina juos kiekvienai dienai (jei šiandien išleisiu dvigubai, rytoj nieko negalėsiu pirkti!) ir laukia sekančio mėnesio „laimingos“ dienos, kada vėl praturtės.

O ši mėnesį laiškinkai vėluoja ketvirtu-penketu dienų — banke trūksta grynųjų pinigų... Po rajoną pasklido gandai, kad nuo ateinančio mėnesio pensijos bus mokamos visai kitaip, o kaip — niekas nežino. Žmonės susirūpino: ar laiku gaus jiems taip reikalingus pinigus.

Mūsų rajone — 15513 pensininkų, didžioji jų dalis — moterys. Kelios jau kreipėsi į mūsų redakciją, norėdamos išsiaiškinti, kaipgi čia dabar bus su ta pensija. Redakcija šituos klausimus pateikė Valstybinio socialinio draudimo Radviliškio rajono skyriaus vedėjui S. ADOMAICIUI. Stai ką jis paaiškino.

SMOKANT pensijas mūsų rajono žmonėms, iki šiol, be mūsų socialinio draudimo skyriaus („Sodra“), dalyvavo dar trys žinybos: Šiauliai apskaičiuodavo visus priklausančius priedus, bankas išduodavo pinigus, o ryšininkai juos išnešiodavo. Bet sakoma, kai trys auklės — vaikas be nosies... Dažnai ne dėl mūsų kaltės iškildavo įvairių nesusipratimų, problemų. Pasi-dairę po kitus rajonus, pasitarę su mūsų respublikine taryba, nusprendėme viską daryti patys: nuo pareiškimo iki pinigų išmokėjimo.

Jau esame įsigiję kompiuterius ir išleidę keletą žmonių į Vilnių mokytis jais dirbti. Tikimės, kad patys nevēluodami vietoje, Radviliškyje, pajėgsime puikiai atlikti visus reikalingus apskaičiavimus.

Ruošiamės konkurso keliu sudaryti sutartis dėl pensijų išnešiojimo. Iki šiol ryšininkams už tai skirdavome 2 proc. jų pensininkams išmokamos sumos. Tiesa, dabar jie „nusi-leido“ — prašo tik 1,7 proc. O mes paskaičiavome, kad tai atlikti galima ir už 1,5 proc. Todėl prie skyriaus steigiamo poskyrį, kuris samdys žmones išnešioti pensijas. Numatome

turėti 8 tokius darbuotojus mieste ir apie 20 kaime. Keturiname jiems už kiekvieną pensininkui nuneštą pensiją mokėti 5 rub. mieste ir po 7 rub. — kaime. Šis atlyginimas eis tiesiai jiems, be jokių tarpininkų, dėl to kiekvienas bus suinteresuotas dirbti gerai. Siuo atveju reiškia — tiksliai pagal grafiką kiekvienam pensininkui pristatyti jam priklausančius pinigus į namus.

Pensijos bus mokamos tuo pačiu metu, kaip ir dabar, nuo kiekvieno mėnesio antros iki dvidešimtos dienos. Grafikas bus sudarytas naujas, ir kiekvienam pensininkui bus pranešta, kada jam atneš pinigus. Naujieji mūsų darbuotojai jau šio mėnesio pabaigoje apeis savo aptarnaujamuosius. Jie teiks ir informaciją apie naujus pensijas liečiančius nutarimus, patars, padės parašyti reikiamą pareiškimą ir pan. Kas norės, galės pensiją atsiimti ir pas mus. Turime erdviaus patalpas, ir atėję pinigų žmonės galės pasikalbėti, pabendrauti. O tai — irgi svarbu, ypač vienišiams.

Sutaupytas lėšas ketiname panaudoti pačių pensininkų labui: teikti jiems be palūkanų paskolas, gal padėti mokėti kokius didesnius mokesčius ir pan. Turime sunkvežimį: ketiname teikti paslaugas, kai reiks ką nors pervežti.

Aplamai, šių naujovių baidytis nereikia — tokia aptarnavimo forma tikrai jums bus patogi.

Nurodytą dieną laukite mūsų naujųjų darbuotojų.

Kalbėjosi A. CESNULEVICIENĖ

MOTERIMS IR VAIKAMS

skirta labdaros siunta, kurią šiomis dienomis iš Kanados Otavos miesto Raudonojo Kryžiaus draugija atsiuntė Radviliškio centrinei ligoninei.

— Siuntą, adresuotą tiesiog mūsų ligoninei, gavome didelę, — džiaugiasi Radviliškio centrinės ligoninės vyr. gydytojo pavaduotojas medicinos reikalams K. Lanauskas. — Aerouoste prikrovėme pilną autobusiuką. Iš viso gavome 41 dėžę medikamentų.

O tose dėžėse — priemonės pediatrinei ir akušerinei pagalbai, taigi, moterims ir vaikams. Šiandieniniai naujagimiai nulems mūsų tautos ateitį, tad ypatingai svarbu, kad ši pasaulį jie išvystų sveiki, gerai augtų.

Maždaug penki tūkstančiai porų

„Džonson end Džonson“ (žinomos mums iš televizijos reklamos) firmos sterilijų operacinių pirštinių, tiek pat vienkartinį švirktų ir papildomai dar keturį tūkstančiai vienkartinį adatų, dešimt tūkstančių multivitaminų tablečių, trys didelės dėžutės „Bayer“ firmos aspirino, 150 flakonų Baktrimo suspensijos, tūkstantis priešūždegiminių tablečių, šešios dėžutės chirurginių siūlų, — visa tai, visų pirma, atiteko Radviliškio centrinės ligoninės vaikų, naujagimių bei akušeriniame-ginekologiniame skyriui. Po truputį medikamentų padalina ir vaikų bei moterų konsultacijoms, globos namams, infekciniam bei chirurginiame skyriams, operacinei.

Siuntą priėmė ir paskirstė komisija iš dviejų vyr. gydytojo pavaduotojų, trijų skyrių vedėjų ir poliklinikos vyr. medicinos sesers N. Vesekienės. Komisijos nariai taip pat tikrina, kad vaistai būtų naudojami tik-tai pagal paskirtį, patektų būtent jų

reikalingiems ligoniams, visų pirma, besigydantiems stacionare, o po to — ir poliklinikoje.

Labdaros siuntų tikimės gauti ir daugiau. Kai rajone lankėsi švedų ir vokiečių delegacijos, su jų atstovais glaudžius asmeninius kontaktus užmezgė vyr. gydytojas A. Pauliukas. Jis neseniai ir pats lankėsi Vokietijoje. Šių šalių medikai žadėjo atsiųsti ne vien vaistų, bet ir aparatūros. O jos mums labai trūksta. Ką jau kalbėti apie sudėtingus prietaisus, kai mes neturime net chirurginių skalpelių...

Neseniai į ligoninę atėjo laiškas iš Vokietijos Valsdorfo miesto. Iš Pociūnėlių valsčiaus kilęs p. Kižauskas siūlo savo asmeninį paramą, tel-raujasi, ko labiausiai radviliškiesiems stinga.

Ir medikai, ir ligoniai labai dėkingi tiems, kas padeda sunkiuoju mums metu.

A. STONYS

GELBĖK

MUS NUO

PIKTA

Taip. Blogio pasaulyje dar labai daug. Baisias nelaimes dažnai sukelia gamtos stichijos. Tačiau jos retos ir trumpalaikės. Žymiai daugiau blogio atneša palyginti smulkios, bet kasdieninės blygybės, kurias žmonėms daro kiti žmonės.

Tad ko prašome šiais maldos žodžiais? Kad Dievas geibėtų mus nuo vagių, plėšikų, prievartautojų, apgavikų, žmogžudžių? Ne. Tam yra valstybės instancijos, nuo jų gali ir privalo saugotis, gintis pats žmogus.

Kalbėdami „Tėve mūsų“, mes, gal ir ne visai suvokdami, prašome Aukščiausiąjį gelbėti mus nuo to pikto, kas yra mummyse pačiuose. O pikto — blogio kiekviename yra daug, kaip daug jame yra ir gėrio.

Kodėl vienais atvejais nugalai šviesios, kitais — tamsios žmogaus pusės? Netiesa, kad tai nulemia aplinkybės. Po siaubingo žemės drebėjimo Armėnijoje vieni, riziukuodami savo gyvybę, puolė gelbėti sužeistų, užgriuvusių, kiti — į atvirus, nesaugomus butus plėšti. Vieni aukojo, rinko, siuntė nelaimėliams rūbus, maistą, pinigus, kiti — tas labdaros aukas grobė, vogė, pardavinėjo... Vieni pasidavė KGB vilionėms, įkalbinėjimams, gąsdinimams, kiti rado stiprybės atsispirti. Aplinkybės vienodos, žmonės elgėsi skirtingai.

Sutvėrėjas žmogui davė laisvą vėlią. Ir žmogus laisvai pasirenka, ką jam daryti — gerį ar blogį.

Tad lūpomis ar mintimis tardami: „...gelbėk mus nuo pikta“, mes iš esmės prašome gelbėti mus nuo mūsų pačių piktybių, norų, kėslų. Prašome suteikti dvasinių jėgų, padėti nugalėti savyje blogio daigą — pikta.

Dievas padeda. Tiems, kas to nori, kas stengiasi, rūpinasi savo siela.

Be priežiūros, rūpesčio veši tik piktžolės.

J. M.

IŠ VISUR APIE VISKĄ

IR KARALIENĖS PAJEGIA AUKOTIS

Britanijos ekonomikos smukimas verčia mažinti išlaidas ne tik paprastus žmones, bet ir karūnuotus asmenis. Karalienė Elžbieta II, pavyzdžiui, atsisakė išigyti naują ištaingą jachtą, nors senoji „Britanija“ jos šeimai pratarnavo jau 39 metus. Karalienė smarkiai apkarpė išlaidas savo įžengimo į sostą 40-mečio jubiliejaus iškilimams.

Margretė II nepažeidė žmogaus teisių. Sutartys tarp profsąjungų ir darbdavių į šią sferą neįeina. Toks Europos žmogaus teisių komisijos Strasburge nuosprendis. Ji nagrinėjo karalienės dvaro tarnautojų skundą dėl Danijos karalienės atsisakymo pasirašyti su jais kolektyvinę darbo sutartį. Į tarptautinę instanciją profsąjunga kreipėsi todėl, kad pagal Danijos konstituciją karalienė negali būti patraukta į teismą.

BUK GRAZI

STRAZDANOS

Daugelis jaunų mergaičių jaudinasi, kai pavasarį pirmieji šilti saulėtės spinduliai jų veideluose išryškina strazdanas. Dėl to sielotis nereikėtų. Strazdanos visai negadina veido, o priešingai, pabrėžia odos šviežumą ir jaunystę. Taigi, geriausia prieš jas nesiminti jokių priemonių, tuo labiau, kad, pavasariui praėjus, jos išnyks pačios.

Bet pasitaiko, kad strazdanų itin daug arba jos tamsios. Tuomet pirmasis patarimas — pasistenkite, kad jos neatsirastų. Tam reikia saugoti veidą nuo saulės spindulių, ypač pavasarį. Vėliau, vasarą, oda pripras

prie ultravioletinių spindulių ir nebebus tokia jautri.

Kaip apsaugoti odą? Paprasčiausiai — dirbdamos lauke, sode, darže, nuo pat pavasario pradžios užsidėkite skrybėlę su plačiais bryliais. Ir dar: eidamos į lauką, patepkite veidą kremu „Jaunystė“, „Metamorfozė“, „Beržų emulsija“.

Jeigu strazdanos vis vien ima rodytis, išbandykite senelių naudotą priemonę: trinkite odą sultingą svogūno pusele, actu arba citrinos rūgšties skiediniu. Arba: ant degtuko apvyniokite truputį vatos, padažykite į gliceriną ir keletą dienų tepkite kiekvieną strazdanėlę. Greitai jos pradės luptis. Tada odą kelias dienas tepkite kremu „Metamorfozė“ arba „Jaunystė“. Šis būdas tinka, kai strazdanų nedaug.

KOVO 21 —
BALANDŽIO 20

AVINAS

Horoskopą sudarė Indijos astrologas L. P. Šaudšris. Atkreipiami dėmesį, kad šis astrologas naudojo Narjamo sistema, todėl datos šiek tiek skiriasi nuo priimtų Vakarų šalyse. (Pagal Rytų horoskopą Avinas 13 balandžio — 13 gegužės).

Vyrai, gimę po šiuo Zodiako ženklu, entuziastingi meilėje, vertina ilgai trunkančius meilės žaidimus, reikalaujančius iš partnerių visiško atsidavimo. Nuotykių ieškojimas ir laisvės meilė — pagrindiniai jų charakterio bruožai. Umūs, karšti, veržlūs ir ryžtingi veikloje. Drauge nuoširdūs, romantiški, kantrūs, nors pasi-taiko, kad iššvaisto viską, ką turi.

Moterys aštraus proto ir nepriklausomos, joms reikia nuolatinio patikavimo ir komplimentų. Vienok gali būti valdingos, agresyvios, išlikdamos romantiškos. Jas domina viskas, kas susiję su meile. Pasižymi aistringumu. Mėgsta laisvę, kaip iki vedybų, taip ir po jų, dėl to jų partneriams nelieka nieko kita, kaip tikėti jų racionalumu.

Avino akmuo — ametistas, spalva — skalsčiai raudona.

Balandžio mėnesį gimusių akmenys — safyras, deimantas, kalnų kristolas. Gimusio po Marsu (Avino žvaigždyne) akmuo — rubinas.

Safyru vadinamas mėlynas skaidrus korundas. Natūralūs safyrai paprastai esti įvairių mėlynų atspalvių: nuo tamsiai mėlynų ligi blyškiai žydrų. Mėlynos ir raudonos spalvų derinys suteikia korundui purpuro atspalvį, pereinantį į violetinį.

Kalnų kristolas — bespalvis, visiškai skaidrus kvarco kristalai. Dar Aristotelio mokinys ir pasekėjas Teofrastas rašė, kad kalnų kristolas — tai ledas, bet taip sušalęs, jog nebegali ištirpti. Kalnų kristolas ne tik tyras ir skaidrus kaip šaltinio vanduo, bet ir šaltas. Nuo XIX amžiaus kalnų kristolą dailės dirbiniuose ėmė keisti geriausios stiklo rūšys. Dabartiniai kristolai indai, šviestuvai ir kiti dirbiniai pagaminti kaip tik iš tokio stiklo. Gaminiai iš kalnų kristolo yra reti, labai brangūs ir saugomi muziejuose. Juvelyriniai kalnų kristolą deda į sidabro, rečiau — aukso papuošalus.

Deimantas — įdomiausias iš visų brangakmenių. Jis žmonėms žinomas jau prieš penkis tūkstantmečius. Senovėje tikėta, kad deimantas jį nešiojančiam suteikia jėgos ir valios tvirtybės, išsaugo proto aštrumą, saugo nuo liūdesio, burtų, gydo daugelį ligų. Juvelyriniai deimantai nušlifuoti tampa brilliantais.

TUREJAU ir merginą. Irgi pirmokiukę, iš Levo grupės. Sitą, — parodė i nuotrauką. — Charakteris dar

minkštesnis negu Levo. Dievo avytė, kaip ją vadino kurso draugai. Aš ją vadinau Solveiga. Nežinau, kodėl, turbūt jaunystės romantika. Mylėjau ją. Ir dabar... — jis pripildė taureles, pakėlė savąją.

— Mus vadino trim muškietininkais. Visur eidavome kartu. Į teatrą, kiną, šokių kartais traukdavom ir keturiese, net penkiese: Levas irgi greitai susirado merginą. Tiksliau, ne jis, o ji. Prie jo merginos tiesiog lipė lipo. Stasiui šioje srityje nesisekė. Pasigiria susiradęs gražią, protingą, o, žiūrėk, už savaitės, kitos ir vėl vienas. Kas dėl to kaltas, neaišku. Vyras visai nešpėtnas, ir nekvailas, ir liežuvį gerą turėjo...

Buvau jau ketvirtame kurse. Artėjo spalio šventės. Mūsų trijulė jau planavo, kaip jas sutikti, kaip praleisti...

Lapkričio antros naktį — jos nepamiršiu visą gyvenimą — prabūdau, judinamas už peties. Atmerkiu akis: kambaryje dega šviesa, prie mano lovos — kariškis.

— Kelkis, — tyliai įsakė.

Aš pirmą akimirką nieko nesuvočiau.

— Kelkis ir renkis. Eisim, — pakartoj.

— Kur? Ko? — nesupratau.

— Sužinosi, — burbtelėjo ir pasitraukė porą žingsnių.

Apsirengiau, išėjom. Nei nerimo, nei baimės nejutau. Ko man bijoti? Ką blogo aš padariau? Kad naktį iškvietė? Ar maža visokių svarbių, neatidėliotinių reikalų. Juk aš — komjaunuolis. Matyt, kam nors reikalingas.

Apačioje laukė mašina. Ilpom. Nei palydovai, nei vairuotojas nekalba. Irgi suprantama: kariškiai, o plepys — priešui radinys. Tačiau kai viliukas sustojo prie tamsaus granito plokštėmis blizgančio pastato, nugara nuėjo pagaugais. Šitas pastatas mieste žinomas: jamė buvo saugumo policija, vėliau — gestapas, dabar — irgi saugumiečiai. Matyt, Smetona statė specialiai tokiems tikslams.

Mane ilgai vedė koridoriais, laiptais aukštyn ir žemyn, paskiau atrakino vienas duris, uždegė šviesą, mane įstūmė, ir vėl subarskėjo raktas. Tik dabar pilnai suvokiau savo padėtį: aš suimtas! Bet už ką? Ne, tai — nesusipratimas, kuris greitai išaiškės. Ateis rytas, mane iškvies pas tardytoją ir išsiaiškinsim.

Apsirikau. Skaudžiai. Pas tardytoją mane išvedė tik po trijų dienų. Ir ten nebuvo išsiaiškinimas. Anaip-tol...

Žiliui pilstant taureles, jo ranka pastebimai drebojo. Ne nuo alkoholio. Lauke jau temo, jis sėdėjo priešais langą, veidas vos įmatomas, bet ir jame virpėjo raumenys.

— Tardė daugiau kaip dvi savaites, nors man dienos nesiskyrė nuo naktų. Tardymo metodai, gali įsivaizduoti, kokie tais laikais buvo... Klausimai pagrindiniai trys, tik pateikiami įvairiais variantais: kas dar priklauso organizacijai? Kas rezi-

dentas? Kokios užduotys pavestos atlikti?

Taip, taip! Aš — užsienio žvalgybos agentas, šnipas! Ne mažiau!..

Nepadėjo jokie aiškinimai, jokie įrodymai. „Nesigink geriau. Mes viską žinom, mums pranešta. Pasakok viską, nieko neslėpdamas“.

O ką aš pasakosiu, jeigu nieko nežinau? Meluoti, kusti, šmeižti draugus, pažįstamus?

Buvo ir teismas. Kai prieš jį man gramdė barzdą, pamačiau, kad pradedantys atželti galvos plaukai balti... Teisme nebuvo nei advokato, nei gynėjo, nei gražbyliavimo. Trumpai ir aiškiai: kaltas. Penkiolika metų.

Jonas CESNULEVICIUS

BAISIAUSIA IŠ SEPTYNIŲ DIDŽIŲJŲ

APSAKYMAS

Ir pakliuvau „kur baltos meškos“... Ten sutikau Levą. Daugiau mūsiškių, pažįstamų nemačiau. Apsidžiaugiau: vadinasi, ir Levas nepabūgo, nieko neįskundė. Vėliau ne kartą kalbėjomės apie tai. Ir kaltinimai, ir tardymas, ir teismas — tokie patys, kaip ir mano...

Koks gyvenimas lageryje, žinoma. Ko norėti — liaudies priešas. Dar daugiau — valstybės priešas...

Už lango visiškai sutemo. Žilius uždegė šviesą. Kambarys iškart pasidarė kažkoks neįtikėtinas, išnyko paslaptinumo, pasitikėjimo nuotaika. Seimininkas tai irgi pajuto. Baigėm kavą. Jis išėjo. Grįžo su mažyte staline rausvu gaubtu lempute. Iš pasokos atšlepsėjusi moterėlė pakeltė puodukus. Išgėrėm, užgėrėm. Mus apgaubė švelni rausva šviesa, bet Žilius ilgai nesiryžo tęsti pasakojimo. Rūkė, vaikščiojo po kambarį, stoviniavo prie lango. Paskui pripylė stikliukus. Susivertė i burną, lyg tai būtų ne kilnus konjakas, o paprasčiausia baltakė. Nurimo. Atsisėdo.

— Levas neišlaikė, — dusliu balsu ištarė. — Mirė šeštą pavasarį. Kur užkasė, nežinau... O aš prabuvau aštuonerius metus, tris mėnesius ir šešiolika dienų. Išlėido.

— Amnestavo? — pasitikslinkau.

Nekaltas klausimas sukėlė nelauktą reakciją. Žilius trenkė delnu i stalą.

— Ne amnestavo! Amnesuoja tik nusikaltėlius. O aš — nekaltas! Man re-a-bi-li-ta-vo! — ištūžęs praskandavo.

Keletą minučių tylėjom.

— Į Lietuvą lėčiau kaip ant sparnų. Nežinojau, kad visur laukia tik širdgėla. Tėvų neberadau. Mirė. Pirmą tėvas, po trejų metų ir motina. O aš vienturtis... Ilgai ieškojau Solveigos pėdsakų. Ministerijoje sužinojau buvusių jos kurso draugų paskyrimo vietas. Bet beveik visi jau ne kartą pakeitę savo darbavietes, merginos — pavardes. Visgi keletą šiaip taip suradau. Iš vienos gavau ir šitą nuotrauką. Apie Solveigą niekas nieko tikro nežino. Pagaliau paaikškėjo, kad ji gyvena uostamies-tyje.

Savaitę ieškojau ten. Vargais negalais sužinojau jos adresą.

Sekmadienio popietę miesto pakraštyje susiradau tą namą. Antras aukštas. Stovėjau prie durų ir taip jaudinausi, kaip niekada. Pasibel-džiau. Atsiliepė iškart keli balsai. Įėjau.

Nedidelis kambarys skendi dūmuose. Už stalo sėdi du jūreiviai, tarp jų — moteris. Suvelta, išpurtusiu veidu. Visi trys girti. Ant stalo voliojasi silkės, duonos riekės, buteliai.

— Dar vienas, — pikta suburbėjo kažkuris iš vyrų.

— Ko nori? — gergždžiančiu balsu paklausė moteris.

Iš pradžių maniau, kad ne ten pataikiau, tik, moteriai pasisukus i mane, šmėkstelėjo pažįstami bruožai. Solveiga! Tai ji! Bet, viešpatie, kokial..

Ir ji pažino mane. Permetė drumzlinomis akimis savo sugėrovus, atsilošė ir piktai suriko:

— Marš abu po vėlnių!..

Tie nustebę įsistebeilijo i ją.

— Dinkit man iš akių, kulliai! — šaukė... Solveiga.

Tie atsikėlė ir išėjo.

Atsistojo ir ji. Žengė porą žingsnių prie manęs, bet, matyt, apsigalvojo ir vėl klestelėjo ant kėdės.

— Pagaliau atėjai ir tu... Na, ką gi. Sėskis, būsi svečias, — parodė i laisvas vietas. — Išgersim, pasikalbėsime, — pastūmė kažkieno neišgertą stikliuką, pasislinko arčiau savo.

Aš jaučiausi, lyg gavęs kuolų per galvą. Atsisėdau, o burnos praverti negaliu.

— Ko tyli? — klausinėjo Solveiga. — Neturi ką pasakyti? Ir nereikia. Prisiklausiau aš jūsų šnekų... Kai tave paėmė, Stasys ramino mane, guodė. Ir prigudė... — parodė i kampa. O ten, lovoje, susirietęs, apvaliom akim žvelgė kokių šešerių metų berniukas. Šalia jo kažkokį žaisliuką čilpė visai mažytė mergaitė.

— Panašus? — nusikvatojo Solveiga. — Gerk! — paragino ir pati išlenkė savo stikliuką. — O tos tėvo nežinau. Ir nereikia, vis tiek metrikuose brūkšnys.

— Solveiga... — pagaliau pratariau.

— Tyjęk! — nutraukė mane. — Dabar aš kalbu. Tau turbūt idomu, kaip aš gyvenu? Dabar gyvenu gerai. Turiu pastogę, darbą, duonos ir degtinės. Silkų atneša... Ko daugiau reikia?

— Solveiga, kaip tu... — ieškojau švelnesnio žodžio, — čia atsi-dūrei?

TESTAS JAUNIEMS SUTUOKTINIAMS

VYRAMS

1. Ar jūs stengiatės įtikinti savo žmonai, ar retsykiais dovanojate jai gėlių, ar prisimenate jos gimimo dieną ir jūsų vestuvių metines, ar esate jai dėmesingas, švelnus?

2. Ar visuomet laikotės taisyklės — nepeikti savo žmonos kitiems, netgi jos giminaičiams?

3. Ar duodate jai pinigų ne vien pragyvenimui, bet ir tokių, kuriuos ji gali išleisti savo nuožiūra?

4. Ar stengiatės suprasti besikeičiančias moteriškas nuotaikas ir padėti jai, kai ji pavargusi, nervinga bei irzli?

5. Ar jūs iškenčiate nepalyginę, kaip gamina maistą ar tvarkosi namuose jūsų žmona ir kaip tai daro jūsų mama ar pažįstamo žmona, jei šis palyginimas ne jūsų žmonos naudai?

6. Ar praleidžiate su žmona bent pusę savo laisvalaikio?

7. Ar domitės jos intelektualiniu gyvenimu, draugijomis ar organizacijomis, kuriose ji dalyvauja, knygomis, kurias ji skaito, jos pažįrau-

mis į pilietines problemas?

8. Ar jūs leidžiate savo žmonai šokti su kitais vyrais ar priimti jų rodomą dėmesį, nedarydamas pavydžių pastabų?

9. Ar visuomet pasinaudojate proga pagirti ją, parodyti savo susižavėjimą?

10. Ar padėkojate jai už nedidelės paslaugas — sagos prisiuvimą, kojinių užadymą?

ZMONOMS

1. Ar jūs paliekate vyrui absoliučią laisvę jo tarnybiniuose reikaluose, ar nekritikuojate jo kolegų, sekretorės, darbo viršvalandžiais?

2. Ar stengiatės namų židinių padaryti patrauklų ir įdomų?

3. Ar keičiate pietų, pusryčių, vakarienės meniu taip, kad vyras, sėsdamas prie stalo, niekada nežinotų, kas jo laukia?

4. Ar jūs taip suprantate vyro reikalus, kad galite naudingai juos aptarti?

5. Ar jūs galite kantriai iškęsti piniginius sunkumus, nekritikuodama

jo klaidų ir nelygindama su vyrais, kuriems geriau sekasi?

6. Ar skirate dėmesio rūbams, tam, kokį stilių ir kokias spalvas mėgsta — arba nemėgsta — jūsų vyras?

7. Ar stengiatės, kad santykiai su jo motina ir kitais giminaičiais būtų geri?

8. Ar darote nedideliuose dalykuose nuolaidas dėl šventos ramybės (abipusio sutarimo)?

9. Ar pasistengėte išmokti mėgstamų vyro žaidimų, kad galėtumėte drauge leisti laisvalaikį?

10. Ar domitės naujomis knygomis, naujomis idėjomis, kitomis naujovėmis, kad galėtumėte palaikyti savo vyro intelektualinius interesus?

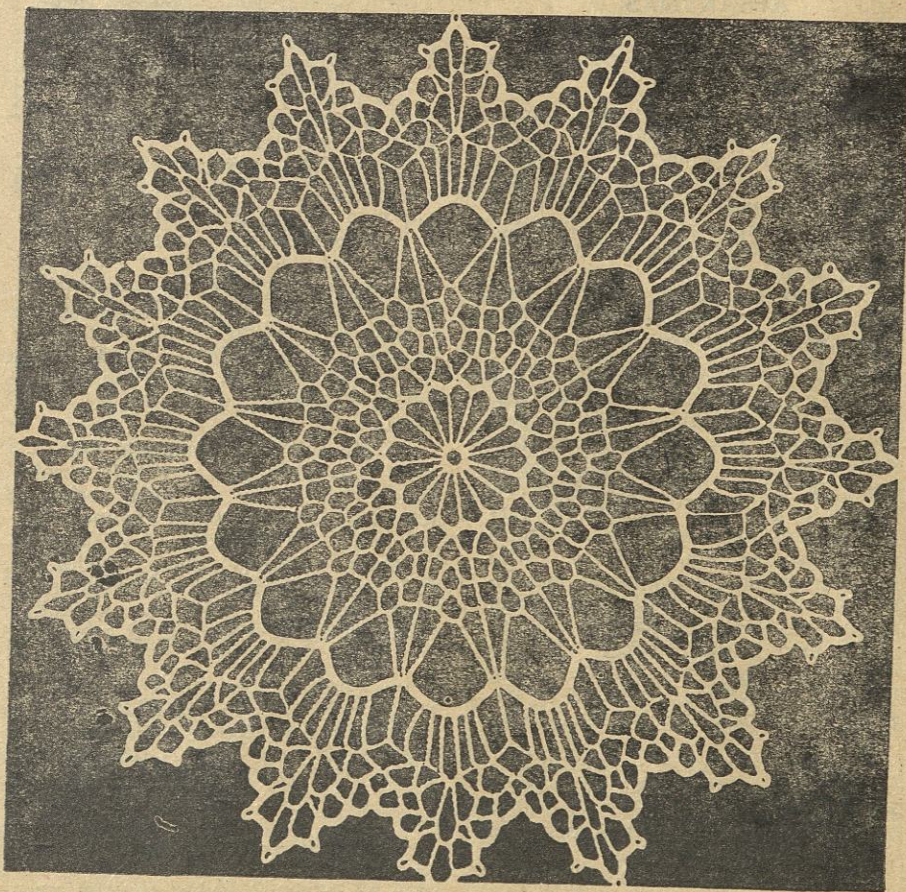
Už kiekvieną teigiamą atsakymą prisiskaičiuokite po 10 taškų.

Jeigu surinkote 100 taškų, vadinasi, — jūs idealus vyras arba žmona. Jeigu trupučiuką mažiau — nenusiminkite, yra galimybių tobulėti. To ir linkime!

Pagal užsienio spaudą parengė

S. ALINSKAITE

AUKSARANKĖMS

SVEIKINAME

Auksinį jubiliejų švenčia
Nijolė NĖJIENE

ir

Pranutė KAZLAUSKAITĖ.

Nuoširdžiai sveikiname! Geros Jums sveikatos, sėkmės, laimės, mielosios!

Lietuvos Moterų Draugijos
Radviliškio rajono taryba

ATITAIŠYMAS

Straipsnelyje „Svajūnas ir jo eilės“ („Radvilaitė“ Nr. 5) įsivėlė apmaudi klaida. Eilėraščių rinkinio „Besėklės kriaušės sėkla“ autorius — Svajūnas SABALIAUSKAS. Atsiprašome!

KVIEČIAME VELYKINEI LABDARAI!

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos įmonė „Radvilaitė“.
SL 1193. Tiražas 500 egz.

Redaktorė
A. ČESNULEVICIENĖ

Spauda — iškilioji, apimtis 0.5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio valst. spaustuvė. Užsakymo Nr. 463.

Adresas: Radviliškis, Gedimino g-vė Nr. 8, tel.: 5-10-93, 5-41-41. Skambinti darbo dienomis 11—12 val.